

РЕШЕНИЕ

№ 817

гр. София, 11.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 06.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светомир Бабаков

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **13774** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 и следващите от КСО, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на И. П. Г., ЕГН: [ЕГН] с адрес: [населено място],[жк],[жилищен адрес] срещу решение № 2153-21-357/22,11,2019 год на Директора на ТП на НОИ-С. град, с което е отхвърлена жалбата му против разпореждане № [ЕГН]/64/23,08,2019 год. на длъжностно лице по „ПО”. В жалбата се сочи, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон.

При проведеното по делото открито заседание оспорващия се явява лично и моли съда да уважи жалбата му по съображенията, изложени в нея. Представена е и писмена защита с идентични доводи на изложените в жалбата.

Ответникът по жалбата, в лицето на Директора на ТП на НОИ-С. град чрез представител по пълномощие –юрк. Б. оспорва жалбата. Счита същата за процесуално недопустима, алтернативно моли съда да я отхвърли като неоснователна. Претендира разноски.

Административен Съд С. – град, 3 отделение, 74 състав, след като взе предвид наведените от страните доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

От административната преписка се установява, че по подадена заявление на

26.03.1993 г. е постановен отказ на ръководител „ПО“ на И. Г. е отпусната лична пенсия за прослужено време и старост по чл. 8 от ЗП /отм/ от 25.07.1997 г., датата на навършване на 65 годишна възраст, като от същата дата е спряно получаването на наследствена пенсия за ИВС. Пенсията е отпусната при –зачетен трудов стаж от 20 години 6 месеца и 27 дни от трета категория и 2 години, 1 месец и 20 дни от втора категория труд; общ трудов стаж, превърнат към трета категория, съгласно чл. 35 ал.2 ППЗП/отм/ 23 години и 2 месеца.

От 01.01.2000 г. пенсията е преизчислена на основание §7 от ПЗР на КСО и приравнена на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68 от КСО съгласно §3 от ПЗР на НПОС. С разпореждане № [ЕГН]/9 от 26.05.2004 г. на ръководител на ПО, е поправено разпореждане № 6102864/08.10.1997 г., както и последващите такива и личната пенсия на И. Г. е изменена на основание чл. 99 ал.1 т.6 от КСО от датата на отпускането ѝ 25.07.1997 г., като е определена в размер и зачетен осигурителен стаж 10 години, 7 месеца и 4 дни от трета категория и 12 години 1 месец и 13 дни от втора категория труд, общ осигурителен стаж, превърнат към трета категория, съгласно чл. 35 ал.2 от КСО- 25 години, 8 месеца и 27 дни. Това разпореждане било обжалвано от И. П. Г. пред Главния директор на С., който с решение № 557/14.10.10.2004 г. оставил жалбата без уважение, като приел, че липсва основание за изменение на обжалваното разпореждане на ръководител на ПО, както и изплащане на пенсията на жалбоподателя от дата 25.07.1992 г., в каквато насока били исканията на жалбоподателя.

Решението на главния директор на С. било обжалвано по съдебен ред, като жалбата на И. Г. била оставена без уважение с решение от 20.07.2005 г. на Софийски градски съд, постановено по ахд. № 3907 по описа за 2004 г. Същото решение било обжалвано пред ВАС, който с окончателно решение № 4869/09.05.2006 г. по адм. д. 91150/20105 г. оставил в сила решението на СГС. В съдебните актове били внимателно обсъдени възраженията на жалбоподателя, за отпускане на пенсията му, считано от дата 25.07.1992 г. като същите били приети за неоснователни.

Впоследствие на 13.06.2019 г., И. Г. подал молба вх. № 1023-21-1683, в която изложил твърдения за придобито право на пенсия от 25.07.1992 г. и направил искане за изплащане на пенсията му от тази дата. Била извършена проверка от длъжностно лице по ПО, което издало разпореждане [ЕГН]/46/21.06.2019 г., с което бил постановен отказ за изменение на личната пенсия за осигурителен стаж и възраст на жалбоподателя. С жалба вх. № 1012-21-1179/18.07.2019 г., И. Г. направил възражение срещу началната дата и размера на пенсията му. Било издадено на основание чл. 99 ал.1 от КСО разпореждане № [ЕГН]/64/23.08.19 г. Прието е в същото разпореждане, че жалбоподателят неправилно смята, че след като са му признати 25 г. 08 м. 27 дни стаж от трета категория е имал право на пенсия от по- ранна дата, тъй като преценката за наличие на право на пенсия по ЗП /отм/. се извършва без превръщане на положения стаж от втора в трета категория труд.

С решение № 2153-21-357/22.11.2019г. Директора на ТП на НОИ С. град отхвърлил жалбата, като същото било връчено на същия на 22.11.2019г.

Жалбата срещу него е депозирана на 02,12,2019г., поради което е и допустима.

Административен Съд С. – град, трето отделение, 74 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният административен акт е връчен на

жалбоподателя на 22.11.2019г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 02.12.2019 г., т.е. в 14-дневния срок преклузивен срок по чл. 118 от КСО. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, с който се засягат нейни законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана по същество. Неоснователни са възраженията на процесуалния представител на ответника, че жалбата е недопустима и следва да се остави без разглеждане. Предмет на разглеждане в настоящото производство е решение № 2153-21-357/22.112019 на Директора на ТП на НОИ-С. град, което е различен административен акт от решение № 557/14.10.10.2004 г. на Главния директор на С.. Липсва идентитет с предмета на делото, поради което и неправилно ответника се позовава на разпоредбата на чл. 177 ал.3 от АПК, за да обоснове тезата си за недопустимост на производството.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Разпоредбата на чл. 99 от КСО предвижда възможност влязлото в сила разпореждане по чл.98 от КСО да бъде отменено или изменено от органа, който го е издал, по негова инициатива или при инициатива на пенсионера, при лимитативно изброените хипотези в ал.1 от същата разпоредба. В частност, когато производството се инициира по искане на пенсионера, то същия следва към заявлението си да представи нови доказателства за осигурителния си стаж и/или осигурителен доход, преди пенсионирането, извън случаите на чл. 70 ал.17 от КСО или нови доказателства за гражданското си състояние.

Няма спор, че разпореждане № [ЕГН]/9 от 26.05.2004 г. на ръководител на ПО е влязло в законна сила, доколкото същото е било потвърдено от главния директор на С., жалбата срещу чието решение от своя страна е била отхвърлена от две съдебни инстанции. По този начин, претенцията на жалбоподателя за отпускане на пенсия от по- ранна дата /25.07.1992/ е била отхвърлена с влязло в сила разпореждане на длъжностно лице по ПО. Това не означава, че в настоящото производство следва да бъде направен автоматично извод за приложението на чл. 177 ал.1 от АПК, съгласно която разпоредба, решението на съда има сила за страните по делото. Именно поради предвидената в законна възможност за изменение на влязло в сила разпореждане по чл. 98 от КСО, не може автоматично да се констатира недопустимост на настоящото производство, а следва да бъде извършена преценка, дали не е налице някоя хипотеза на чл. 99 ал.1 от КСО, в какъвто случай, изменение на разпореждането на длъжностното лице по ПО би било допустимо.

В конкретния казус обаче, в заявлението си, жалбоподателят не се е позовал на нови доказателства относно осигурителния си стаж или доход, а не е изложил и обстоятелства, които биха дали основание на органа да инициира производство сам. Превръщане на стажа от втора в трета категория е въведено с разпоредбата на чл. 104 от КСО, а съгласно действащия към тази по ранна дата, за която жалбоподателя твърди, че е придобил право на пенсия Закон за пенсиите /отм/, преценката за право на пенсия се е извършвала без превръщане на положения стаж от втора в трета категория труд. Тази преценка вече е била направена по отношение на жалбоподателя с цитираните по- горе съдебни актове и при липсата на нови доказателства, няма основание за ревизирането ѝ в настоящото производство.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният акт е постановен от компетентен орган, в предписаната от закона форма и при съответствие с действащите

материално-правни разпоредби и целта на закона, поради което следва жалбата срещу него да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора жалбоподателят следва да заплати на ТП на НОИ С. град юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 24 от Наредба за заплащане на правната помощ в размер на 100/сто/ лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, 3 отделение, 74 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. П. Г., ЕГН: [ЕГН] с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу решение № 2153-21-357/22,11,2019 год на Директора на ТП на НОИ-С. град,с което е отхвърлена жалбата му против разпореждане № [ЕГН]/64/23,08,2019 год на длъжностно лице по „ПО”.

ОСЪЖДА И. П. Г., ЕГН: [ЕГН] да заплати на ТП на НОИ С. град сумата от 100 лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.

СЪДИЯ: